

سه شنبه ۲۰ خرداد ۱۴۰۴ صفحه ۱۶۰ هزار تومان ۲۰ سال چهارم شماره ۸۰۶
www.hammihanonline.ir

دو طرف به دنبال توافق محدود

گفتاری از محمد حسین عادلی

درباره چشم انداز مذاکرات و پیامدهای اقتصادی آن

دولت مخالف است

گفت وگوا علی ربیعی و هادی خانیکی

درباره تلاش شهرداری برای بستن خانه اندیشمندان

جنون در ۴۱ سالگی

درباره کریس رونالدو

اسطوره‌ای که دشمنان هم برای او ایستادند

الهه قانون تاکسی‌ها را تغییر داد

تدوین دستورالعمل‌های جدید استخدام رانندگان تاکسی‌های عبوری و اینترنتی

ارزیابی کارشناسان از گزارش مدیرکل آژانس درباره ایران

اتهام زنی

گزارش دیپلماسی ۲۰۳

علی ماجدی

سفیر پیشین ایران در آلمان

تنها موضوع جدید، مسئله رسیدن ذخایر اورانیوم ۶۰ درصد ایران از زیر ۳۰۰ به حدود ۴۰۰ کیلوگرم است. تنها مسئله‌ای که به پادمان برمی‌گردد، همان کشف ذرات اورانیوم در آن اماکن است که گروسی تأیید یا رد نکرده است. این هم مسئله‌ای نیست که برای آن بتوان قطعنامه قوی با اتهام عدم پایبندی ایران به پیمان عدم اشاعه صادر کرد. اگر قطعنامه‌ای باشد، قطعنامه‌ای نیست که ظرفیت ارجاع به شورای امنیت را داشته باشد.

سهراب سعدالدین

پژوهشگر مسائل اروپا

رافائل گروسی هم درست است که مدیرکل آژانس محسوب می‌شود، اما در هر حال براساس ملاحظات سیاسی عمل می‌کند و یک چارچوب سیاسی برای رفتار خود دارد. نه تنها مدیرکل، بلکه خود آژانس را نمی‌توانیم صرفاً یک نهاد فنی ببینیم. دستور کار و ملاحظات سیاسی دارند. گزارش گروسی را در این چارچوب اروپایی و در هماهنگی با ترونیکا می‌بینیم. چارچوبی که در حال فراهم کردن شرایط برای فعال سازی و به کارگیری مکانیسم ماشه است.

بازداشت مومنانه

بررسی برخورد دستگاه قضایی

بابستگان کاظم صدیقی

در گفت وگو با محمد مهاجری

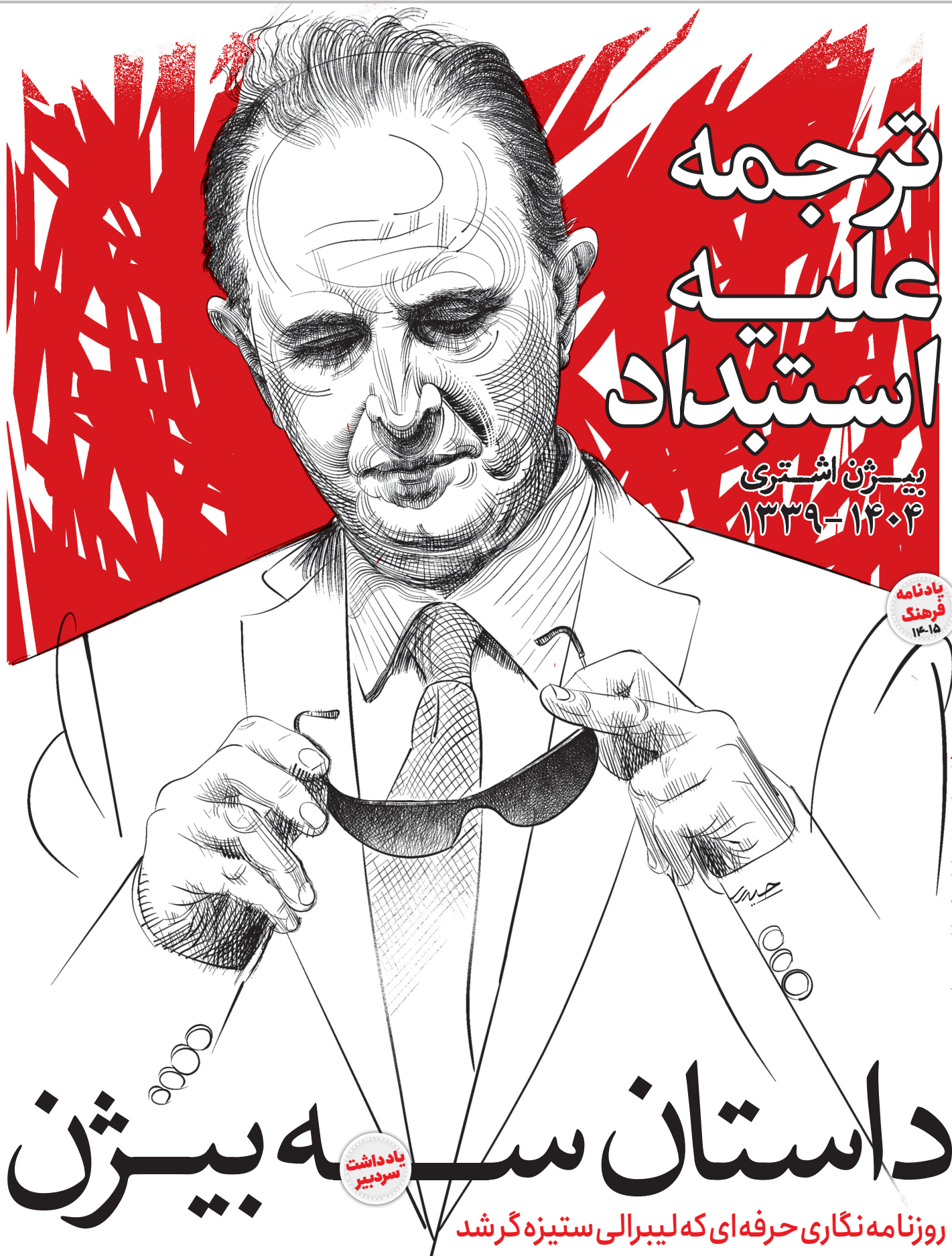
کامبیز نوروزی و علی مجتهدزاده

سرمقاله

است. اولین پرسش ما این است که آیا این اتهامات به پرونده باغ ازگل حوزه علمیه پدرباشان مربوط است یا نه؟ اگر بلی چرا همان زمان اقدام نشود؟ سخنان صد و نقیض پدر آنان به روشنی نشان می‌داد که در آن پرونده اتفاقات خلاف رخ داده است درحالی‌که بعداً و در جریان رسیدگی نکات دیگری گفته شد که معقول نمی‌آمد. پس اگر مربوط به آن است باید

بدترین حالت فساد آقا زاده‌ها

بدون تردید باید به سویی حرکت کنیم که هیچ کس رایش از محکومیت قطعی مجرم ندانیم و همه را متهم فرض کنیم مگر اینکه جرم‌شان ثابت شود، ولی آنجا که معمولاً و در نحوه برخورد با افراد، به ویژه با آقا زاده‌ها ممکن است ملاحظات صورت گیرد از این رو بازداشت آنان به معنای رسیدن کار به استخوان ضابط و دادسرا است که مجبور می‌شوند تصمیم نهایی را بگیرند و با توجه به اعلام بازداشت یکی از پسران و عروس آقای صدیقی امام جمعه موقت تهران می‌توان گفت که ماجرای این اتهام چندان ساده نیست به ویژه که به اقرار آقای امام جمعه حدود یک هفته از این بازداشت می‌گذرد. به نظر می‌رسد که برای ابراز نظر و داوری نهایی پیرامون این خبر نیازمند اطلاعات بیشتری هستیم و باید منتظر دادگاه بود که طبعاً علنی برگزار خواهد شد تا آن زمان ظاهراً اتهام ایراد شده اقتصادی است به ویژه که خبرگزاری فارس نزدیک به ضابطان از لفظ زد و بند و تخلقات مختلف استفاده کرده

داستان سبزه بیژن

روزنامه نگاری حرفه‌ای که لیبرالی ستیزه‌گر شد

محمد جواد روح

وقتی خبر درگذشت بیژن اشتیری رسید، سه تصویر از او به ذهنم آمد. به عنوان مخاطب، در طی نزدیک به سه دهه، خود را با سه بیژن اشتیری متمایز و متفاوت، مواجه می‌بینم. سه بیژنی، که یادآور و متأثر از سه فضای سیاسی-اجتماعی است. فضای نخست، سال‌های ابتدایی دهه ۱۳۷۰ تا دوم خرداد؛ فضای دوم، دوران پس از شکست تجربه اصلاحات دوم خرداد و به ویژه پس از ۱۳۸۸ که نقد ریشه‌ای مبانی فکری-تجربگی الگوهای انقلابی گراسکه بیرونق بازار بود و فضای سوم، عصر خالص سازی پس از ۱۴۰۰ و به ویژه اعتراضات ۱۴۰۱ که جامعه ایران و بالطبع، روشنفکران، نویسندگان و هنرمندان را به تضاد و دو قطبی دچار کرد. شاید بازخوانی کارنامه بیژن اشتیری، نمونه‌ای باشد از آنچه تحولات سیاسی-اجتماعی یا نویسندگان می‌کند و آنان را از حاشیه و مطالعات به متن منازعات می‌افکند.

داستان اول: بیژن روزنامه نگار

نیسه اول دهه ۱۳۷۰ بود. دانش آموزی بودم در سال‌های آخر دبیرستان و مثل بسیاری از هم‌سلانم روزنامه و مجله خوان. در آن سال‌ها، «همشهری» از نظر تیراژ و دربرگیری و «سلام» از نظر سیاست‌ورزی انتقادی مهمترین روزنامه‌ها بودند. اما در این میان، من خواننده روزنامه‌ای بودم که نه آن تیراژ و آب‌و‌هنگ همشهری را داشت و نه آن هویت و موقعیت سیاسی سلام را. خواننده «اخبار» بودم. روزنامه‌ای با قطع بزرگ، سیاه‌وسفید، لوگویی متفاوت، تیترهای قوی و گزارش‌های خواندنی اجتماعی و بین الملل. صفحه بین الملل «اخبار» برایم چنان خواندنی بود که رخدادهایی مثل ماجراهای آلبرتو فوجیموری، رئیس جمهور وقت پرو، و درگیری‌های